

Taja Napret, udeleženka programa MEPI na Gimnaziji Celje – Center

Tiho sedim na lesenem stolu tiste osnovnošolske učilnice, ko učitelj ravnokar pred tablo sprašuje sošolca. Geografijo. Nekoliko se mu zatika in v zadregi je, ker ne ve odgovora na vprašanje. »Strma pobočja, špičasti vrhovi,« v mislih glasno odgovarjam in se počutim zadovoljno ob misli, da poznam odgovor. Takrat me preseneti: »Gospodična Napret, bi morda pomagali sošolcu? Bi lepo prosim odgovorili na vprašanje?« In zmrznem. Iz sebe ne spravim besede. Strah me je!

Zdaj stojim pred ogledalom. V spalnici svojih staršev zrem v podobo v odsevu in jo prepričujem, da bo vse okej in da zmorem, medtem ko že peti zaporedni dan dve uri mencam in se pripravljam na klic. Kot prostovoljka v lokalni dobrodelni organizaciji sem zadolžena, da opravim par klicev. Samo toliko, da društvu predstavim naš projekt in jih povabim k sodelovanju. »Noben problem,« si mislim in se na sestanku samozavestno javim za to nalogo. Ne traja dolgo, da obžalujem svojo odločitev. »Pa kaj zaboga ti je bilo tega treba,« se jezim sama zase, medtem ko v glavi že neštetokrat ponovim isti stavek: »Dober dan, Taja Napret pri telefonu, kličem iz društva tega in tega ... Veste, nekaj bi vam rada predstavila, da, da, za nek projekt gre ... Bili bi veseli ...« Starši se smejijo moji nerodnosti in tudi sama si priznam, da sem strahopetnež. Strah me je marsičesa!

Bili so časi, ko sem se bala vsega in vsakogar. Spominjam se, da sem nekega dne celo sedla za mizo, dvignila pero in na list papirja načerkala seznam stvari, ki sem si jih vedno želela narediti, a me je bilo strah. Za polovico stvari nisem nikoli verjela, da se bodo uresničile. Vse dokler nisem naredila prvega koraka.

Ta prvi korak je bil MEPI.

Spominjam se našega prvega srečanja. S plakatom na steni stojim pred neznanimi glavami, bodočimi prijatelji, so-Mepijevci in mentorji in kot tudi drugi poprej se predstavim. Pod masko samozavestnega nasmeha se še vedno skriva prestrašena deklica. Nekdo, ki se boji, da ne bo sprejet, da se z nikomer ne bo ujel in ga nihče ne bo hotel v skupini. Ta strah se na moje presenečenje kaj kmalu izkaže za neupravičenega, saj sem že na prvem skupnem pohodu spoznala ljudi, s katerimi smo skupaj tičali vse do konca. Ljudi, s katerimi smo šli skozi dobro in slabo, skupaj doživeli strah in pogum.

MEPI je bil izjemna pustolovščina, a hkrati velika življenjska lekcija. Šele z njim sem resnično stopila iz cone svojega udobja in vzpostavila stik z ljudmi, ki sem se mu nekoč tako divje izogibala. V teh ljudeh sem spoznala svoje prijatelje,

somišljenike, mentorje. V teh ljudeh sem našla navdih in veselje ter hkrati oporo in razumevanje, ko sem to potrebovala. Tudi zaradi njih me je danes manj strah.

MEPI postavlja pred preizkušnjo predvsem tebe samega. Skozi takšne in drugačne izkušnje, prijetne in malce manj prijetne, se učimo o sebi. Vztrajanje, odločnost, samozavest, zaupanje vase. Premagovanje lastnih meja in strahov. Teh se znebimo samo tako, da se z njimi soočimo.

Strah me je bilo stika z ljudmi, pa sem ga bila primorana vzpostaviti. Zaradi MEPI-ja. Strah me je bilo izpostavljanja, komuniciranja, izražanja. Zopet sem to potrebovala v MEPI-ju. Navsezadnje me je bilo nemara tudi strah raziskovanja same sebe, odkrivanja, kdo zares sem in česa sem sposobna.

Zaradi MEPI-ja sem se bila primorana soočiti z vsemi temi strahovi. Ugotoviš, da ti drugega ne preostane. Da je vztrajati in biti pogumen edina tvoja možnost. Skozi nove izkušnje se učiš in postajaš bolj samozavesten. Počasi se v tebi vzbuja misel, nekakšno zavedanje, da je v tebi morda res več, kot si misliš.

Tako sem vendarle opravila tisti klic. In odgovorila na učiteljevo vprašanje. Storila sem še mnogo več kot to. Danes ta tiha in sramežljiva deklica nastopa pred polno dvorano srednješolcev in govori o MEPI-ju. To dekle je postalo mentorica in voditeljica odprav. Taisto dekle se danes ustraši malce manj, če pred njo postaviš kamero in rečeš: »Govori!«

Ne bojim se več ljudi in vprašanj, klicev, kamere, govorjenja. Ni mi še čisto povsem prijetno, a strah sem premagala. Ne bojim se več živeti! Kot sem se bala nekoč, me spreleti.

Ponovno pomislim na tisti moj nesrečen seznam stvari, za katere nisem imela dovolj poguma, da bi jih uresničila. Pomislim, da bi bilo navsezadnje žalostno, če bi vse te želje, sanje, hrepenenja ostali samo na papirju. Z MEPI-je so postali resničnost! Dal mi je potreben pogum, da sem preseгла samo sebe in naredila prvi korak na poti, kjer se danes bolj kot porazov bojim, da ne bi poskusila.

Strahovi ... Navsezadnje so le plod naših misli in prepričanj, da nismo dovolj sposobni, dobri, da ne zmoremo ... Ko se bomo znali soočiti z lastnimi strahovi, se bomo soočili tudi sami s sabo.

Z MEPI-jem sem se soočila z lastnimi strahovi! Si upaš tudi ti?